

Universiteit
Leiden
The Netherlands

Deadly embrace : the decision paths to Uruzgan and Helmand

Grandia, Mirjam

Citation

Grandia, M. (2015, April 2). *Deadly embrace : the decision paths to Uruzgan and Helmand*. Faculty of Social and Behavioural Sciences, Leiden University, Leiden. Retrieved from <https://hdl.handle.net/1887/32625>

Version: Corrected Publisher's Version

License: [Licence agreement concerning inclusion of doctoral thesis in the Institutional Repository of the University of Leiden](#)

Downloaded from: <https://hdl.handle.net/1887/32625>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

Cover Page

Universiteit Leiden

The handle <http://hdl.handle.net/1887/32625> holds various files of this Leiden University dissertation

Author: Grandia, Mirjam

Title: Deadly embrace : the decision paths to Uruzgan and Helmand

Issue Date: 2015-04-02

Samenvatting (Dutch)

Samenvatting

Nederlandstalige samenvatting behorende bij het proefschrift “Deadly Embrace? The Decision Paths to Uruzgan and Helmand”

Het doel van de inzet van militaire middelen voor de stabilisatie van post - conflict staten is een bron van discussie. Hoewel de theorie voorschrijft dat er een duidelijk politiek doel moet zijn en er een strategie ten grondslag moet liggen aan de inzet, is de praktijk vaak weerbarstiger. Wat gaat er vooraf aan de fase dat er daadwerkelijk wordt overgaan tot het lanceren van een militaire operatie? Wie zijn de mensen die zich bezig houden met de besluitvorming omtrent de inzet van militaire middelen?

Kijkende naar het vraagstuk aangaande de besluitvorming over de inzet van militaire middelen, richt de aandacht zich op een groep senior civiele en militaire besluitvormers. Zij houden zich op het strategische niveau bezig met de besluitvorming omtrent de inzet van de krijgsmacht. Als casus is er gekozen voor één van de meest besproken missies van de afgelopen decennia, Afghanistan. In het onderzoek wordt specifiek gekeken naar de uitbreiding van de NAVO naar Zuid Afghanistan, een zogenaamde stabilisatie missie. De context van deze uitbreiding in combinatie met de retoriek van stabilisatie van post- conflict gebieden is de setting waarin besluiten moesten worden genomen door NAVO lidstaten om deel te nemen of niet.

Er wordt in deze studie gekeken naar de besluitvorming omtrent deelname aan deze missie naar Zuid Afghanistan in zowel Nederland als het Verenigd Koninkrijk. Er is gekozen voor deze twee landen vanuit de vooronderstelling dat de besluitvormingsprocessen van elkaar zouden verschillen omdat de landen een ander politiek systeem kennen en andere procedures hanteren die ten grondslag liggen aan de inzet van hun militaire middelen. Daarbij voeren beiden landen een andere buitenlands- en veiligheidspolitiek als gevolg van hun positie op het wereldtoneel. De vraag die centraal staat in dit onderzoek is waarom en hoe de senior civiele en militaire besluitvormers in Nederland en het Verenigd Koninkrijk zijn gekomen tot de inzet van hun krijgsmacht voor de stabilisatie van Zuid Afghanistan. Deze key players zijn voor deze studie geconceptualiseerd als een ‘decision unit’. Een decision unit beschikt over de mogelijkheid om middelen van de staat in te zetten.

Het onderzoeksdoel van dit proefschrift is zowel empirisch als theoretisch. Empirisch in de zin dat er gebruikt wordt gemaakt van tientallen interviews met key players en archiefmateriaal en theoretisch in de zin dat de proposities zijn gebaseerd op theoretische inzichten over civiel militaire relaties, strategie en besluitvormingsprocessen aangaande buitenlandse politiek. De integratie van de theoretische voorschriften en inzichten hebben geleid tot de volgende drie proposities:

- PI. De inputs in het besluitvormingsproces zijn geïnitieerd door politieke sturing over een buitenlands politieke kwestie;
- PII. De dynamiek van het besluitvormingsproces onthult een proces van interpretatie waarin de senior civiele en militaire besluitvormers beperkingen en druk ervaren die ze is opgelegd zowel op nationaal als internationaal niveau;
- PIII. De output van het besluitvormingsproces is een strategie die het doel van het gebruik van militaire middelen uiteenzet.

De *decision paths* van de senior civiel en militaire besluitvormers zijn in de cases gereconstrueerd aan de hand van de verschillende fasen in de besluitvorming aangaande buitenlands politieke kwesties. Allereerst wordt er gekeken naar de kwestie die vraagt om handelen, vervolgens wordt er gekeken naar de totstandkoming van de *decision unit* (die gaande het besluitvormingsproces kan veranderen), dan wordt het proces van interpretatie van het probleem in ogenschouw genomen en ten slotte wordt de uitkomst van het besluitvormingsproces en de uiteindelijke actie beschreven.

Er is gebruik gemaakt van een zogenaamde ‘gecontextualiseerde aanpak’ wat inhoudt dat bij de uitvoering van het onderzoek heel duidelijk de nadruk is gelegd op de context waarin de activiteiten en beslissingen hebben plaatsgevonden in de wetenschap dat alleen het verzamelen van feiten zonder hun context tot een beperkt en wellicht foutief beeld zouden kunnen leiden. Om zo accuraat mogelijk de mechanismen te kunnen identificeren die een rol hebben gespeeld tijdens de besluitvorming, is er gekozen voor een *structured focussed comparison* die een diepgaande analyse van de cases faciliteert. De studie een is vergelijkende case studie die gebruikt maakt van interviews met de key players en archief onderzoek om zo goed mogelijk te kunnen reconstrueren wat er in de ‘black box’ van besluitvorming omtrent de inzet van de krijgsmacht is gebeurd.

Het onderzoek toont aan dat, wanneer de bevindingen van de cases worden geconfronteerd met de proposities, de theoretische prescripties op het gebied van civiel militaire relaties en strategie een zeer minimale - wellicht zelfs geen rol – hebben gespeeld bij de ontplooiing van de activiteiten van de senior civiele en militaire besluitvormers. De belangrijkste bevindingen van het onderzoek laten zien dat de ‘agency’ zowel in termen van de voortrekkersrol die bepaalde (militaire) individuen hebben gespeeld als wel de dynamiek van het trilateraal (CAN, NLD, UK) militair samenwerkingsverband, een prominente rol speelt. De bevindingen van dit onderzoek tonen ook aan dat, hoewel de landen zijn geselecteerd op basis van hun verschillende politieke systeem, verschillende procedures ten aanzien van de inzet van hun krijgsmacht en een ander buitenlands- en veiligheidsbeleid, de

uiteindelijke uitkomst van het besluitvormingsproces hetzelfde was: hun krijgsmacht werd ingezet voor de stabilisatie van Afghanistan.